

De vleermuismoorden

TONI COPPERS

De vleermuis- moorden

Een Liese Meerhout-thriller

Angèle

facebook.com/CoppersToni

© 2015 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2015
Vijfde druk pocketuitgave februari 2019

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Wil Immink Design/iStock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3636 6
D/2019/0034/191
NUR 330

Voor mijn vrouw Annick

*'For there is nothing either good or bad,
but thinking makes it so.'*

WILLIAM SHAKESPEARE *Hamlet*, Act II Scene II

Dankwoord

Oprechte dank aan Griet Vervinckt voor het taaladvies, aan gerechtsjournalist Gust Verwerft, aan Frank Van Saelen, hoofdcommissaris van de 'Moord' bij de Antwerpse Federale Politie.

Dank ook aan Ilse Van Nerum, mijn redactrice bij Manteau en aan Karel Dierickx, mijn uitgever.

En natuurlijk aan de Paleisbibliotheek in Mafra, voor de pure magie van de plek.

3 DECEMBER

Een uur eerder, zo rond tien uur 's avonds, was de mist komen opzetten. Hij kronkelde traag en stil als een wurgslang rond het grote landhuis, bereikte de oude schuur en de bijgebouwen en verborg de stammen van de eiken en de beuken in het ijskoude park. Langzaam zweefde hij naar boven en vulde de hemel, zodat de maan een vaalgele vlek werd tussen de uitgestrekte takken.

In het landhuis zat een lichtjes gezette man van eind veertig achterovergeleund op de zitbank, met zijn broek op zijn enkels. Aan de middelvinger van zijn rechterhand blonk een grote zegelring. Een wandelstok met vergulde knop lag tegen een van de kussens.

De woonkamer was sober ingericht, maar de voorwerpen die er stonden waren smaakvol en duur, van de crèmekleurige zitbank en de originele chesterfield bij de boekenkast tot de flinterdunne en extragrote breedbeeld-tv waarop sopraan Maria Callas schitterde in *Tosca* van Puccini. Het was een van zijn lievelingsopera's.

Voor hem zat een hoertje van enige standing op haar knieën.

Het volume van de dvd stond hard, en terwijl de jonge vrouw met professioneel enthousiasme deed waarvoor ze betaald werd, galmde de stem van La Callas als de onfortuinlijke Floria Tosca door de kamer, terwijl ze vertwijfeld uitriep hoe wreed en onrechtvaardig haar lot wel was.

Een goeie dertig kilometer verder, in Antwerpen, reed een oud Mercedes Sprinter-busje over de Amerikalei in de richting van het centrum.

Ook hier hing mist tussen de dunne bomen die de weg omzoomden, maar het zicht was goed en er was weinig verkeer, alsof de koude alleen de moedigste inwoners uit hun warme huizen had kunnen lokken.

Het busje had een kwartier eerder zes Britse reisagenten opgepikt op de Antwerpse luchthaven en bracht hen naar hun hotel in de binnenstad. Op uitnodiging van de plaatselijke dienst voor toerisme zouden ze drie dagen blijven, waarbij men hoopte dat ze bij thuiskomst drommen Britse vakantiegangers naar Antwerpen zouden sturen.

Het gezelschap bestond uit vier mannen en twee vrouwen. Ze keken uit het raam, zaten wat te suffen of onderhielden elkaar met smalltalk, terwijl de chauffeur met redelijk hoge snelheid door de stad reed. Een van de passagiers, een zwaarlijvige vijftiger die duidelijk last had van een hoge bloeddruk en wiens gelaat bezaaid was met gesprongen adertjes, vertelde aan de man naast hem dat hij al vaker in Antwerpen was geweest, de laatste keer een jaar of tien geleden. De stad was enorm veranderd, zuchtte hij. Het was de derde keer dat hij die opmerking maakte.

Een van de twee vrouwen was bij vertrek naast de chauffeur ingestapt en probeerde tijdens de rit naar het centrum meermaals een gesprek met hem aan te knopen, maar de man knikte alleen maar, en niet eens zo vriendelijk, zodat de jonge vrouw het uiteindelijk opgaf.

In het landhuis deed het hoertje te zeer haar best.

Maria Callas zong zich stilaan naar het einde van de aria 'Vissi d'arte' en vroeg zich als Floria Tosca vertwijfeld af waarom de Heer haar, die zo godvruchtig was en altijd klaarstond om anderen te helpen, verlaten had.

De man greep met een hand naar de haren van het hoertje en hield haar hoofd stil.

‘Nog niet, verdomme. Traag, nu. Zachtjes.’

Hij liet de hand met de zegelring op haar hoofd rusten en bepaalde het tempo.

Toen de sopraan de finale zong van de aria – *In dit uur van verdriet, waarom, waarom toch, Heer, waarom straft U mij zo?* – liet de man haar hoofd los, leunde achterover en kwam zacht kreunend klaar.

Op hetzelfde ogenblik bereikte het busje de kruising van de Frankrijklei met de Van Eycklei, draaide opeens scherp naar rechts en boorde zich met een afschuwelijk gekrijs van metaal en glas in de gevel van de Deutsche Bank.